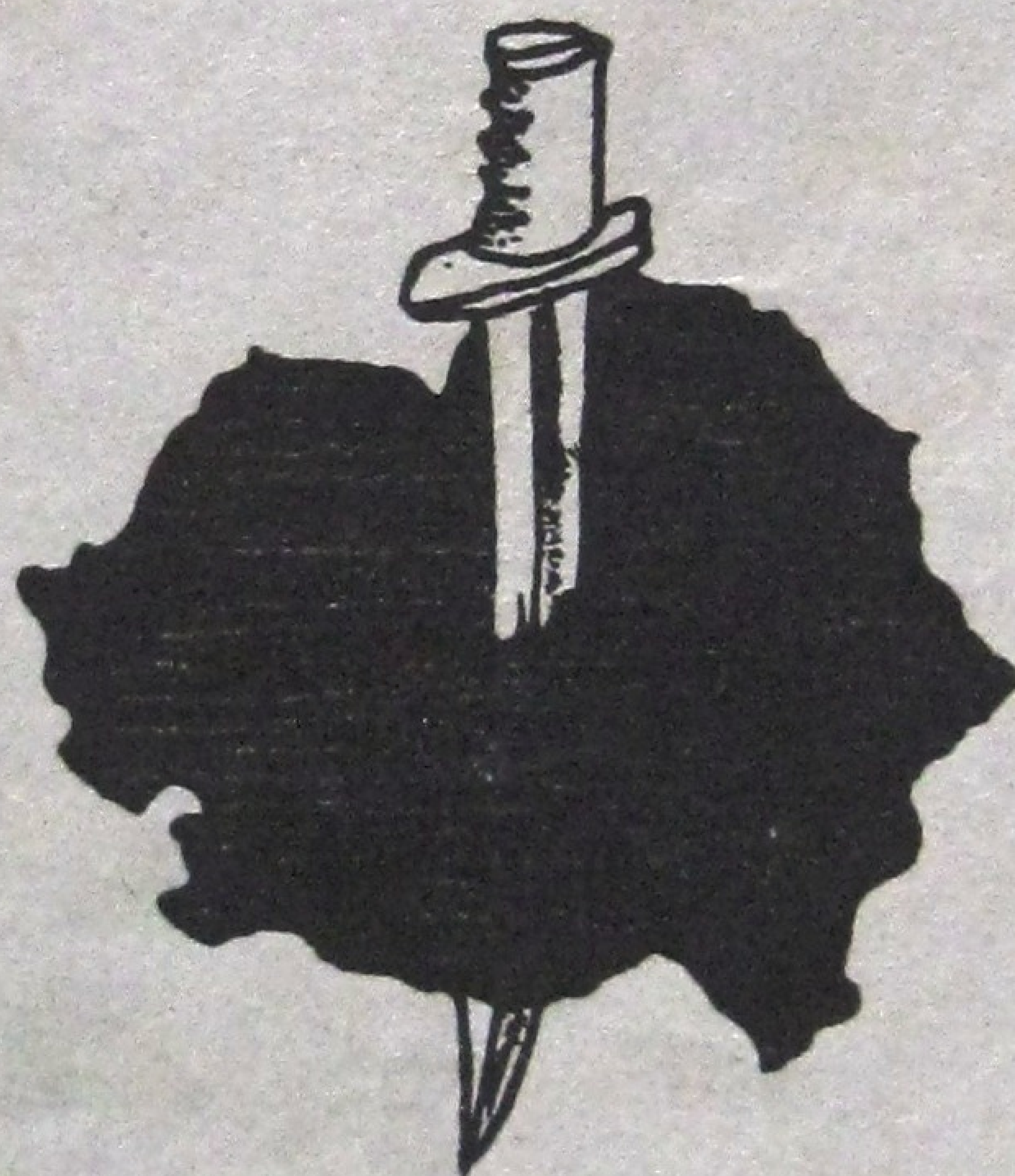
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

(5)

Nº. 4 FEBRUARIE 1952
BUENOS AIRES

însemnări

No. 4. — FEBRUARIE 1952

O Simpla Socoteala

SURPRINS probabil în intimitatea unor gânduri ce nu-l lăsau în pace, un cetitor, cu gesturi măsurate și bemolându-și vocea, ne îmtreabă: Pe ce vă bazați DV., cei de la "ÎNSEMNÂRI" când scrieți atât de categoric: "Ne știm tari"?

—Pe nedesmințitul spirit de prevedere a Mișcării Legionare, care, și în timp și în spațiu, și-a verificat esența și și-a deschis o sumă de perspective creatore — îi putem răspunde, convinși că întrebarea e plecată dintr'o sinceră și românească preocupare, dar...

Dar cum suntem siguri că în dosul acestei întrebări se camuflează îndoieli și neliniști caracteristice celor care de multă vreme nu mai găsesc în cercurile lor nimic din ceiace le-ar putea fi folositor viitorului și ca să evităm orice posibilitate de false interpretări, îl rugăm pe cetitor ca, împeună cu noi, să-și reamintească unele date, care, deși privite în fugă, constituie o largă și temeinică justifcare a afirmației editorialului nostru din 15 Ianuarie a.c.

1935. S'a declanșat războiul dintre Italia și Abisinia. România —guvernanții ei, nu poporul ei—, luându-și în serios rolul de slugă ascultătoare, s'a arărat vrăjmașa Italiei și a decretat sancțiuni împotriva ei. Și, cu spinarea încovoiată, n'a mai putut vedea cum Anglia, deși regină a mărilor, lăsase liberă trecerea prin canalul de Suez a vaselor italiene care alimentau trupele ce luptau în Abisinia, și n'a văzut nici cum Ungaria, cu bunuri cumpărate dela noi și vândute țării sancționate, își cumpăra prietenii și își asigura o poliță revizionistă.

1936. Abisinia a fost înfrântă. Italia și-a făcut un imperiu, iar Anglia a fost cea dintâi țară europeană care a recunoscut acest imperiu, pe când România — cu Parlamentul, cu Presa cu Străjeria, cu ministerul de Externe și cu cel de Interne — continua să se mențină pe linia de vrăjmăsie adoptată cu un an în urmă. Rezultatul: Italia — țara care în timpul guvernării lui Averescu recunoscuse dreapta și naturala încorporare a Basarabiei la România — ne-a întors spatele, i-a încurajat pe revizioniști și, așa cum o lăsaseră cei care au îndemnat'o să decreteze sancțiunile, Tara noastră a rămas descoperită și, patru ani mai târziu, fu întinsă pe masa de operații a Arbitrajului dela Viena.

Văzând unde putem fi duși de oarba și proasta răutate a politicienilor noștri, Corneliu Codreanu a supus regelui Carol II —5 Noembrie 1936— un memoriu din care citām: "...**De aceia socotesc că noi tineretul am face un act de mișelie, dacă în aceste ceasuri hotărâtoare pentru viitorul nostru, n'am avea curajul să ne ridicăm și să facem ca glasul nostru să fie auzit.**" și mai departe "...**Pentrucă o politică externă este bună sau rea nu atunci când se pretează la demonstrații teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt bune sau fatale pentu Tară**" apoi "...**Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei împotriva lui Dumnezeu.**" Și tot atunci, dim Mișcarea noastră s'au ales șapte legionari care s'au dus în Spania și au luptat împotriva celor care "**trăgeau cu mitraliera în obrazul lui Hristos**". (Ce se încearcă astăzi, cum vorbește și se mișcă America, cum se despart apele politice, și ce spune, din toată puterea și cu toată responsabilitatea Sa, Papa Pius XII, iubite cetitor? Te rugăm, întreabă-te și răspunde-ți cinstit).

1937. Din cele întâmplate pâ-

nă acum, din scrisul și din faptele lui Corneliu Codreanu, afară de Iuliu Maniu, nici un alt om politic Român n'a înțeles nimic. Dovada, iat'o: Dându-și seama de periculoasa înclinare spre stânga a aripei țărăniste pilotată de Dr. Lupu (care primise defilări de partizani cu pumnul ridicat) și de cei care agitau ideaia unui front popular, temând directa intervenție a lui Carol în arena politică internă, Iuliu Maniu și Corneliu Codreanu au încheiat un pact de neagresiune. Rezultatul a fost: o notă urbană pe tot timpul campaniei electorale, un schimb de păreri roditoare și, pentru prima dată în istoria politicei noastre interne, guvernul n'a obținut voturile necesare menținerii sale la putere. Partidul liberal a fost înfrânt. Manevrele, finanța lui, Jandarmeria lui, bandele lui de bătăuși, Poliția și părtinirea lui Carol II n'au mai impresionat pe nimeni. S'a demonstrat atunci că și în România poate exista o perfectă și eficientă colaborare între partide poltice cu programe diferite, cu condiția însă ca șefii lor să pună interesele țării pedeasupra intereselor de partid. **"Cine nu pricepe acum, va pricepe la anul; cine nu va pricepe nici la anul, nu va mai pricepe niciodată"**, a spus Corneliu Codreanu celor care, mirați, se întrebau de această apropiere între legionari și național-țărăniști. Aceasta poziție și opoziție l'a speriat pe Carol. Si a venit anul.

1938. Anul în care s'a inaugurat dictaura regală și au început dezertările multor politicieni de pe poziții și crezuri în numele cărora se agitaseră de la Unire și până atunci. Anul în care mari preoți, profesori de Universitate, generali, apostoli și țârcovnici de bisericuțe s'au strâns în jurul regelui și l'au sprijinit în căngeroasa-i politică ce-a dus la ciuntirea țării. ("Astăzi, 30 Nov. 1938, odată cu asasinarea lui Corneliu Codreanu, a fost asasinată și Românie-Mare. Politicienii de la București n'au priceput nimic din ceiace se petrece în lume" — a spus în acea dimineață tristă un post de Radio maghiar.

Este de prisos să ne mai oprim asupra anilor 1939, 1940 și următorii. Consecințele sunt prea cunoscute. Pecetea lor însă va rămâne pentru totdeauna imprimată pe filele îndureratei noastre istorii.

Acum, așa cum ne găsim și unde ne găsim, să ne privim în ochi și să ne scrutăm conștiințele, să evităm ceiace ne desparte și să ne strângem, cu toată puterea și cu toată cinstea noastră sufletească, pe sâmburele din care ni-se trage vieața și nădejdea de Români: Tara. Noi ne știm tari, și vremea Tara să fie tare. Pentru Ea am fost prezenți cu viețile, liniștea și bucuriile noastre.

Toată lumea știe, că mulți din făuritorii stării de azi au operat cu bună credință. Știm și nu ne îndoim, dar una este buna-credință și alta este prevederea. Iar dacă politica însemenează arta de-a prevedea, ei au falimentat.

Dar astăzi cefac? Ce au înțeles? Cumși răscumpără orbirea politică? Si ce vor face. Mâine?

Mâine, in războiu, cine se va arunca cu parașuta in țară? Ei? Noi! Așa cum am mai făcut'o, în 1944, după ce la București ei au comis faimosul "23 August"! Cine se poate uni cu cei care luptă în munți? Noi! Căci acolo s'au adunat cei care n'au vrut să se supună actului ce ne-a predat țara Rușilor. Deci înc'odată pe linia de continuitate a destinului nostru! Care sunt cântecele ce țin treaz focul de luptători a vitejilor din munți? Ale noastre!

Iată de ce ne știm tari. Ne mai știm tari și fiindcă ne-o spune vârsta noastră care, chiar dacă am mai pătimi 10-15 ani, tot este mai viguroasă decât a acelora care-și zic "istorici" și au astăzi de la 60 de ani în sus. Iar copiii, frații, și nepoții celor care sunt în munți, în închisori, la Canal, în exil sau în morminte, astăzi sau mâine bărbați întregi, se gândesc oare, cu drag la cei care au făcut din țara lor un cimitir?

Si ne mai știm tari pentrucă noi credem în cinstea și omenia românească!

Toader IORAȘ

SF. MITROPOLIE A MOLDOVEI

DEMOCRATIA si NOI (III.)

SUFRAGIUL ZIS UNIVERSAL

IN discutia deschisă in jurul democrației nu am avut norocul să recoltăm reacții intotdeauna satisfăcătoare.

Dacă mulți dintre prieteni ne înțeleg efortul, intrucât ei inșiși au verificat, in ultimii doisprezece ani, descoperiri ideologice asemănătoare, există și alții care ne scriu nedumeriți. Cum adică, se miră ei, incepem sa adorăm ceiace odinioară dam pradă flăcărilor? Continuând pe acest drum, nu riscăm să ajungem a da foc la ceiace ieri adoram?

Nelegionarii sunt și mai aspri. Unii refuză categoric a ne lua in serios. Pentru ei tentativa noastră de a ne apropia de democrație nu poate fi sinceră. Este o simplă stratagemă politică, o asumare tactica de poziții in care de fapt nu credem si pe care, la prima cotitura potrivită, le vom părăsi. "Legionarii nu se pot transforma. Subita (!) lor tandrețe pentru democrație este de circumstanță și nu țintește decât la un scop limitat: acela de a reintra in arena politică".

Altii — si reactia lor ni se pare si mai dureroasă — ne dau crezare, dar ne refuză drepul de a generaliza. "Chiar dacă s'au produs in Legiune tansformări, ele nu pot fi decât individuale. Cutare legionar, răfuindu-se cu lumea inconjuratoare, o fi putut, pe cont propriu, să ajungă la o apreciere a constantelor politice mai conformă cu realitatea românească și internatională. Această schimbare insă il priveste exclusiv. Este o treaba a lui, personală, pe care nu are dreptul de a o extinde Legiunii. Legiunea Trebuie să ramână ceiace Stim noi că a fost: o miscare naționalistă de tip totalitar, etc. etc.".

Dispunem de prea putin spațiu ca să răspundem altfel decât sumar acestor obiectii:

1. Camarazii nostri pot fi liniștiți. Nu am venit să stricăm Legiunea, ci să-i precizăm contururile, rămase prea multă vreme estompate in negura artificială in care adversari si prieteni au ținut-o. Coborirea ei din faza secretă, misterioasă, mitică in care imprejurări adverse au confinat-o, este o necesitate deopotrivă pentru noi si pentru cei din jurul nostru. Esența noastră nu va putea fi in mod valabil apărată sau acuzată, decât după determinarea prealabilă de capete de discuție concrete si neechivoce. Pentru noi si pentru ceilalți este necesar să deslusim cum am fost si să precizam ceiace vrem. Acesta este și sensul confruntărilor pe care le schițăm in aceste coloane. Pentrucă Legiunea nu se definește numai prin enunțări apodictice, plutind suveran in conul dogmatic, ci prin riguroasă actualizare (ca sa nu zicem adaptare) in spațiul si timpul unde ne găsim.

2. Cu contradictorii care ne neagă sinceritatea, nu putem sta de vorbă. Premisa oricărei discuții este acceptarea postulatului de bună credință a interlocutorilor. Cei care — inainte incă de a ne fi ascultat — ne-o refuză, fac orice dialog imposibil. Din nenorocire, procedeul nu este nou. Dela inceputurile Legiunii, responsabilii de atunci ai Statului, ai Culturii, ai institutiilor nationale au refuzat contactul. Daca astăzi ne bănuiesc nesinceri, atunci ne acuzau de fanatism. In ambele cazuri nu este vorba decât de alibiuri comode, menite a asigura ieftin confortul bunei conștiințe.

3. Cei care par dispusi a accepta "sociabilizarea" legionarilor in parte, luati individual, dar care o refuza Legiunii ca entitate, sunt afectati de o curioasă infirmitate de gândire. Sau se lasă ghidați de anumite ficțiuni juridice, dealtfel contestabile, in conformitate cu care o asociație există independent de membrii care o compun, fără ei, ba chiar si impotriva lor, si-si imaginează Miscarea Legionară ca pe un monstru deslanțuit ce-si devoră deocamdată partizanii, in căutare de alte victime, pentru mai târziu. Sau isi incalcă flagrant insusi principiile democratice dela care se reclamă, insinuând că Legiunea nu poate lua conștiința de sine prin membrii ei, in parte sau in total, ci numai printr'un ukaz venit de sus.

Dezinvoltura cu care pretind să cerceteze și să judece fenomenul legionar, când il ignoră până si cele mai elementare resorturi, ni se pare dezarmantă. Ea nu face decât să sublinieze urgența fixarii de criterii si de elemente de discutie univoce, daca vrem ca discutia să iasă

din făgașul invectivelor reciproce și a ineptiilor sterile.

Să revenim, după această digresiune fastidioasă dar necesară, la temariul nostru.

Afirmasem in precedentele note că nu existase, in fond, un antagonism ireductibil intre Legiune si Democratie. Adversitatea efectivă care a opus Generatia nationalistă dela 1922 (incadrată mai, târziu in rândurile Legiunii) si aparatul de Stat, incăput pe mâinile partidelor, s'a exprimat gresit (am spus: printr'o ignorare de termeni, printr'o croare de vocabular), ca o ireductibilă opoziție intre legionarism si democratie.

Ireductibilă nu era decât opozitia unui tineret excedat de abuzuri, impotriva regimului de coruptie ce le tolera sau le incuraja.

Legiunea se ridicase impotriva Falsei democratii, atotputernică la noi in Tara. Pe cea adevarată nu avusese cum s'o cunoască Atunci și Acolo.

Deabia in contactul cu Occidentul avea să se poată opera discriminarea, ce astăzi ni se pare elementară, intre democrația adevarată si caricatur ce-o avuseserăm de suportat in Tară.

Si ca să nu avansăm afirmații gratuite, să luăm la o sumară analiză unul din postulatele fundamentale ale democratiei si să vedem dacă — asa cum invățasem a-l cunoaste in Tara — nu eram legitimați să ne ridicăm împotriva lui.

Este vorba de vot. Votul universal, direct, egal, secret, asa cum ni-l garanta Constituția ca pe un instrument infailibil de degajare al voinței naționale suverane.

Ce putea să știe despre votul universal, in anii de domnie ai Regelui Carol II, un tînăr a cărui unică știință se baza pe experiența, empiric sedimentată in lunghi ani de observații succesive, riguros concordante? Nimic mai mult decât ceiace tocmai aceste observatii ii sugerau.

Si care erau aceste observatii?

Votul universal, direct, secret si liber, instrument de detectare al vointei nationale, nu poseda nici unul din caracterele-i specifice și era, in practică, despuiat de toate garanțiile (si de fiecare in parte) pe care i le recunostea Constituitia.

Universal? Poate, in masura in care lupta prozelitista dintre partide delega agenții electorali până in c e l e mai pierdute coclauri. Universal, deasemeni, in masura in c a r e erau impinsi spre urne, de-avalma, vii si morții cu tot neamul lor. Dar direct, secret si liber in nici un caz.

Votul direct presupune o cunoastere de către votant, a candidatului. Care era realitatea la noi? Candidatul era in general un necunoscut, impus dela centru. Iar motivele pentru care centrul il impunea nu erau priceperea, destoinicia sau forța lui de caracter, ci servilsimul cu care stiuse să intre in grațiile sefului de partid, sau importanta donatiei făcută partidului.

Votantul deci nu avea nici un element de apreciere dupa care sa-si emită, valabil, sufragiul. Aprecierea lui directă nu se ridica până la candidat, ci se oprea la agentul electoral. Iar elementele acestuia de convingere nu e r a u destoinicia, capacitatea, devotamentul pentru cauza publică, ci practicele demagocice cele mai deșănțate: dela făgăduiala carului cu boi ("scrie-l si pe Badea Ion, cu doi boi plăvani, doi!"), a trenului care se va apri in fata cârciumii, si a funcțiilor, până la practica mai expeditivă (singura c a r e mai prindea in anii din urmă, când votantul se invățase a nu mai crede in nici o promisiune) a damigenelor generos revărsate, a cârnatilor și a polului rupt in două.

Votul secret este menit să garanteze spiritul votantului impatriva amenințărilor sau simplelor presiuni din afară. Secret era votul la noi, cu celula de vot (real sau imaginar) prevăzută de "ochi", cu tibișirul ce insemna pe "independenti" si cu ciomăgelile ce urmau acestei insemnări? Secret, da, dar numai in ceiace priveste continutul urnelor prealabil asigurat cu buletine de vot guvernamentele sau cu fund dublu.

In fine, votul era liber. Cu practicele mai sus amintite, cu bandele de bătăusi guvernamentali protejate si intărite de jandarmerie, cu tâmpeala făgăduelilor fabuloase, cu toropeala alcoolului si — mai p r e s u s de toate — cu intretinuta spaimă de Stăpânire, câte parale făcea această libertate?

Câte parale? Tînărul observator care eram eu, dumneata și toti de o seamă cu noi, isi putea dădea ușor seama, când vedea ieșind din urne, la o lună sau două de interval, majorităti invariabil impresionante pentru candidații succesivi a doua guverne radical deosebite in programe.

Desgustat de practicele ce i se prezentau ca democratice, lipsit de orice nădejde in vreo ameliorare viitoare, rămas sin-

(CONTINUARE PAG. 6)

Cuvântul Prietenilor

ESTA NACION SACRIFICADA E INVIDIABLE

El doctor Juan Carlos Goyeneche profesor de Historia de España e Historia de la Civilización, en las Universidades de La Plata y Buenos Aires, colaborador de muchas publicaciones de Argentina y del extranjero, es una personalidad cultural del mundo hispánico y uno de los mentores espirituales de los nacionalistas Argentinos.

Gran amigo de Rumania y de los nacionalistas rumanos nos honra con su colaboración.

> "Pueblos occidentales de Europa que, alejados de la barbarie, habéis gozado y cultivado las artes de la paz, guardad siempre un recuerdo agradecido por las naciones orientales que, colocadas en las fronteras de Europa, os han preservado del diluvio tártaro, de los ejércitos turcos y de las ambiciones rusas. Pero no olvidéis, sobre todo, lo que debemos a la infortunada Rumania". MICHELET

Esa vieja deuda del mundo civilizado con la esforzada nación latina que en un cabo de Europa ha perfilado en el sacrificio su vocación nacional, se mantiene —como bien lo hace notar Michelet— a todo lo largo de la historia de los pueblos occidentales; pero es en estos tiempos dramáticos y de tan inseguro porvenir cuando la deuda de gratitud adquiere, a mi juicio, mayor compromiso.

Porque tal es el peligro que se cierne sobre la cultura cristiana y sus normas de convivencia, que ya no es suficiente la entrega de los mejores hombres al sacrificio, ni dejar correr ríos de sangre para que con ello se contenga la marea roja que va subiendo implacablemente. Ni basta sofocar en su raíz el llanto de las madres, ni entregar en holocausto tradiciones venerables que, en la piedra o las costumbres, el arte y la fe habían amorosamente entretejido, para que con ello estemos seguros del triunfo.

Hoy es necesario algo más; hay que oponer una doctrina, un estilo de vida y una conducta al fervor místico de raigambre diabólica que hace fuerte y tenaz al soldado de la causa que lleva la negación de Dios en su estandarte. En una palabra, es necesario crear al "hombre nuevo" que no sólo sea capaz de entregar su vida por una causa justa, sino que pueda transformar hasta la médula el mundo que le rodea.

Y esto es lo que ha dado Rumanía al mundo: el movimiento de más profunda raíz espiritual que haya hecho su aparición en este siglo; "La Legión de San Miguel Arcángel" que en 1927 surgió bajo la jefatura de Cornelio Codreanu como el producto natural del profundo amor heróico que animaba a la mejor juventud rumana, consciente de los peligros que amenazaban a la patria.

"El individuo en el cuadro y al servicio de la Nación, la Nación en el cuadro y al servicio de Dios y de sus leyes. El que comprenda ésto vencerá, aunque se halle solo. El que no lo comprenda, antes o después será vencido". Esta frase del Capitán condensa el espíritu que animaba a los que lo siguieron en sus primeros pasos fundacionales y fué consigna segura para los que después y hasta hoy le siguen con juramento de fidelidad hasta la muerte.

Los legionarios comprendieron que el ser cristianos no era tan sólo un apelativo confesional, sino un compromiso severo que los llevaba a vivir intensamente las exigencias de una fe que está hecha para gobernar y transformar la vida. Y no sólo la vida individual, sino la misma vida de la nación. No se conformaron, pues, con la fácil garantía de un cristianismo exterior; por el contrario buscaron en el cumplimiento de apasionadas exigencias las soluciones heróicas que la urgencia del tiempo reclamaba sin ser oída.

En una época de tensiones últimas no se podía perder el tiempo en soñar con un orden nuevo, ni razonar indefinidamente sobre él, sino que había que estar dispuesto a implantarlo entregando lo que fuera necesario en el cumplimiento de la responsabilidad, fuera esto el "confort", el anhelado éxito temporal o la misma vida. Para ellos adherir

a la fe cristiana consistió en determinarse a una elección en la que estaban presentes los problemas de la patria y del hombre. De esta manera aunque la finalidad primordial del movimiento legionario fuera salvar a Rumanía, lo que tuvo de universal como estructuración de una conducta —subrayada con la entrega consciente de la vida de sus principales fundadores— lo convirtió en formidable testimonio para todos aquellos que buscan, en medio de la claudicación, la autenticidad cristiana como el único camino de salvación.

Todos los grupos revolucionarios que aspiraron a la transformación total del orden imperante anterior a la última guerra se sintieron portadores de un análogo mensaje de salvación. Pero de la índole de esos mensajes que surge de su consideración en el momento actual, después de los hechos dolorosos que sobrevinieron en Europa, nosotros podemos deducir hoy con claridad el acierto mayor o menor de los distintos movimientos nacionales. ¡Cuanto menos razones particulares, cuanto menos preocupaciones localistas, cuanto menos euforías raciales o ansias de dominio, cuanto más sentido universal y trascendente, mayor será la supervivencia de una doctrina aunque ésta haya surgido en ocasión de objetivos concretos y urgida por las circunstancias.

Por haber descuidado la trasformación del hombre, muchos movimientos nacionales perdieron al llegar al poder la enorme fuerza sugestiva que los animó en el llano, porque la exclusiva preocupación por las estructuraciones políticas distrajo a sus hombres de la tarea primordial, es decir, de la revolución moral.

Ese es el problema que apareció claro ante el alma profética de Codreanu. "La revolución será moral o no será" pensaba el Capitán como aquel otro francés vidente, Charles Peguy; y por eso vivió, e hizo vivir a sus primeros camaradas, desde los momentos iniciales de su pronunciamiento político, un verdadero proceso de "iluminación" religiosa que estuvo precedido, como toda "iluminación", por la ascética de los padecimientos y el sacrificio en pro de la causa que se habían juramentado defender.

El legionario debía superar los estados emocionales que mantienen en tensión engañosa a la voluntad y encuadrar su conducta en la exigencia de una norma superior alimentada en las mismas fuentes del cristianismo. De esta manera podía sentir, no el halago, sino la terrible responsabilidad de ser un "escogido".

El movimiento de Codeanu tuvo en su disciplina interior la ambición de ser una entrega total religiosa. Trascendió por lo tanto, sin negarlo, el mismo problema nacional, e insensiblemente se convirtió por el juego dialéctico de su pureza interior, en una empresa redentora del hombre. De aquí que su lenguaje sea el más ampliamente ecuménico de los utilizados por análogos movimientos nacionales.

Es en esto, precisamente, donde debe radicar nuestra deuda de gratitud: en la severa advertencia que se desprende del temple ascético que el fundador de la "Legión de San Miguel Arcángel" quiso darle a su movimiento para que no se corrompiera en el triunfo ni se impacientara en la espera.

Cuando llegue la hora de señalar los precursores de ese mundo nuevo más justo y más digno que el anterior a la guerra; más lleno de caridad y de honor que este de hoy —siempre que Dios lo permita surgir de las ruínas universales que nos circundan— habrá que volver los ojos hacia esta nación sacrificada e invidiable y grande será entonces el honor de ser rumano.

JUAN CARLOS GOYENECHE

(CONTINUARE DIN PAG. 4)

gur, cu toată amărăciunea lui neputincioasă, in fața unei Țări a cărei scufundare in mlaștina corupției o vedea cu ochii, tînărul entuziast, de bună credință, nu era in drept să creadă că soluțiile de salvare puteau fi căutate in alt sistem, de dreptate absolută, de dreptate imediată, de severitate deci, și, la rigoare, de violență?

Astăzi, acelasi fost tînăr, intrebat despre eficacitatea votului universal, direct, secret si liber, ar raspunde poate, că nu vede cu ce să-l inlocuiască. Mai mult: că nu descoperă nici rațiunea pentru care ar trebui să fie inlocuit, dat fiind că — aplicat in cinstita respectare a definiției lui — este singurul instrument de revelare a voinței publice, si o eficace metodă de cultură politică a maselor.

Ca să ajungem la această convingere, era oare necesar să facem tot acest ocol? Nu ar fi fost mai simplu ca responsabilii care atunci dețineau puterea, s'o aplice in termenii in care o definea Constitutia și, afirmandu-se democrați, să respecte cel putin rudimentele democrației?

LUCIAN FURDUI

DEMAGOGIA COMUNISTA... CREATOARE DE DREPTURI

Una din consecințele cele mai ciudate ale ocupației comuniste de azi din România, va fi faptul că guvernanții de mâine ai țării vor fi obligați de împrejurări să aplice în fapt, unele din reformele realizate numai pe hârtie de regimul comunist.

Vorbeam într'un alt articol de importanța "deformărilor permanente" ale structurii spirituale, sociale și economice ale mediului românesc, datorite stărilor de fapt actuale. In articolul de față dorim să atragem atenția asupra unui fenomen oarecum opus, dar nu mai puțin important: influența demagogiei cuprinse in legiferarea neaplicată a regimului comunist și a realizărilor sale adesea pur formale din domeniul social și economic.

Vom examina aci un singur exemplu, cel mai bine cunoscut, al numărului orelor de lucru.

Săptămâna de lucru de 48 de ore era de mult legiferată și aplicată în România. Credem că nu ne înșelăm afirmând că legal, pe hârtie, numărul orelor de lucru a fost redus la 44 pe săptămână. Minunată ocazie pentru presa comunistă, pentru "ziarele murale", pentru oratorii întrunirilor obligatorii și pentru "agit-prop"-ii de toate categoriile să laude binefacerile regimului. Aceasta este însă doar fațada propagandistică.

In realitate, numărul orelor de lucru e uneori aproape dublu Muncitorii sunt obligați să "ofere", "în mod spontan", ore de lucru suplimentare închinate (ca și salariul cuvenit pentru ele) cadourilor destinate Marelui Stalin, luptătorilor din Coreea, revoluționarilor din Indochina, nesfârșitelor formații sindicale locale, greviștilor din Franța, accelerărei planului comunist pe cinci ani, aniversării tovarășului Gheorghiu Dej și pentru toate gogorițele create de imaginația fecundă a exploatatorilor lor comuniști. Le aceste ore suplimentare gratuite, vine să se adauge modul perfid de a calcula durata timpului de lucru. El nu e socotit dela intrarea până la eșirea pe poarta fabricei, ca mai înainte, ci în ore de muncă efective, scăzându-se din el orice pauză sau întrerupere. Minierilor de pildă, li se socotesc drept ore de lucru numai acele muncite efectiv în fundul minei, fără a se ține seama ca până acum de timpul pierdut cu transportul până acolo; li se lungește astfel timpul petrecut în mină cu alte două ore pe zi, totalizând zece, douăsprezece și chiar patrusprezece ore de lucru, din care numai opt le sunt plătite. E natural ca în aceste condiții lucrătorii să fie cât se poate de nemulțumiți. Dar nu pot face nimic, orice protest și orice încercare de grevă aducând închisoarea sau chiar moartea.

Mâine însă, după eliberarea țării, printr'un femomen inevitabil, muncitorii vor uita curând care era realitatea reformelor comuniste, și vor pretinde energic realizarea **în fapt, imediat**, a acestor reforme, existente numai pe hartie.

Tinem să subliniem că am adus mai sus exemplul cel mai simplu, fără să examinăm asistenta socială, asigurările, pensionările, regimul, locuintelor, scolile profesionale și de ucenici, cantinele, etc.

Dar în altă ordine de idei, ce "servituți" vom găsi în problema regimului propietății și a participărei la conducerea intreprinderilor?.

Dacă în domeniul orelor de muncă cererile probabile ale muncitorilor pot fi socotite juste și realizabile, — deși cu mari pierderi pentru economia unei țări ce se va afla în fața unor strivitoare probleme de refacere și restructurare — in alte domenii realizarea integrală a dorințelor unor anumite categorii sociale va fi adeseaori și mai grea.

Cu toate acestea guvernanții de mâine vor fi siliți să țină în mare măsură seamă de ele. Ei vor fi nevoiți să creeze **forme noi** de exercitare a funcțiilor naționale — în special ale celor economice — luând în considerație nu numai stările de fapt create, de "deformările permanente" datorite regimului comunist, dar chiar și stările de spirit factice create de propaganda demagogică comunistă, în complet desacord su realitățile.

Guvernanții din România de mâine vor fi obligați să plătească multe din cekurile fără acoperire, trase de demagogia comunistă de astăzi.

Grigore MANOILESCU

pământul țării noastre geme...

Din ce in ce mai bine...

Rațiile de lemne pentru încălzit au fost fixate în iarna aceasta la 500 kg. de familie.

Anul trecut fuseseră de 2000 de kg. Tot "progresând", la anul cât au să fie?

Colonizări in R.P.R.

Dacă prin deportări și omoruri populația țării scade, liberatorii noștri au grije să instaleze pe teritoriul românesc z e c i de mii de familii rusești.

De ce?

Pentru ca în cazul unui plebiscit viitor, majoritățile locuitorilor anumitor regiuni, să se pronunțe pentru încorporarea R. P. R.-ului în Uniunea Sovietică!

Și când acum 7 - 8 ani unii prieteni denunțau pericolul procedeelor sovietice enumerând printre ele transferurile de populație, erau arătați cu degetul ca nazi-fasciști!

Spațiul Locativ.

Una din instituțiile inventate de comuniști în România, Oficiul de Inchirieri al Capitalei a trebuit să își mai schimbe personalul. Doisprezece inspectori și subinspectori au fost condamnați la închisoare corecțională dela 1 la 10 ani fiindcă o făcusera prea de oaie cu sperțurile cerute dela nefericiții cetățeni, pe cari urmau să îi evacueze sau cărora le permiseseră să-și păstreze o cameră în plus.

Și respectivii nu "lucrau" independent unul față de altul ci în bandă sau în "soviet" împărțindu-și beneficiile ca autentici comuniști idealiști!

Vom mai câștiga un resistent?

Aflăm d i n "La Nation Roumaine" că după ce Patriarhia din București a cheltuit 25 de milioane de lei în lucrări de reparații și îmbunătățiri ale bisericii și seminarului Radu Vodă din București, milițienii au rechiziționat clădirea instalând acolo un club al partidului comunist.

Când milițienii au prezentat ordinul de rechiziție și evacuare, Spurcăciunea Sa Patriarhul Justinian Marina s'a dus să protesteze la ministrul de interne.

Dar tovarășul Teohari Georgescu, "de acuma" foarte ocupat, n i c i măcar nu l-a primit. Comentariile provocate de acest incident ar lăsa impresia că nădemna față bisericească ar fi pe pragul "demiterii din funcțiune".

Dacă o fi așa și dacă o mai și reuși să plece din [illegible] pe care l-a păstorit, mai pot conta onor comitetele de români pe un nou rezistent.

N'a luptat pentru desrobirea Basarabiei, n'a fost legionar și a crezut și el ... ca toți intelepții că o să ne avem ca frații cu liberatorii ruși.

Altă Reformă Monetară

La 27 Ianuarie guvernul R. P. R. a decretat o nouă reformă monetară reducând cam la o treime puterea achizitivă a bieților oameni. Legea a fost difuzată prin radio și decide că orice sume de bani, fie în efectiv fie în conturi curente "case de economii", etc. aparținând particularilor, întreprinderilor, cooperativelor de stat sau particulare nu mai au curs legal de la miezul nopții.

In patru zile vor fi schimbate contra noilor lei, fie în bilete de bancă fie în bonuri de tezaur. Conturile curente și banii neschimbați în cursul celor patru zile, rămân lipsiți de orice valoare.

Mai adaugă decretul că orice infracțiune va fi considerată ca sabotaj economic și pedepsită ca atare.

Orice ați spune Dumneavoastră "istoricul act" a liberat țara de multe rele!

Si sportul progresează

Organizația "sportivă" intitulată "Gata pentru muncă și apărare", d i n București, cuprinde 40.000 de sportivi. Aceștia sunt obligați să urmeze o instrucție specială militară pentru luptele împotriva partizanilor.

Probabil că, la viitoarea olimpiadă a țărilor progresiste, se va asigura exclusivitatea campionatelor noului sport.

Luminează, Doamne, pe cei mici

Au strivit ce nu le-a plăcut.
Au omorît tot ce le-a stat în cale.
Au furat... Au furat atâta și atâtea, ca nu au mai avut ce.

Atunci, s'au gândit ce anume putea răni mai adânc și otrăvi mai puternic biata țară.

Ce ar mai putea smulge din noi, pentruca jaful și tragedia să fie mai cumplite?

Și au hotărît să fure sufletele copiilor...

Irozi rafinați ai timpurilor moderne, au socotit că pervertirea lor, le va aduce mai multe roade decât moartea.

Au început prin a le întuneca mintea. Cu un om mare totul e mai complicat: Inteleptul, te lasă să vorbești. Pe slab trebue să-l cumperi. Pe laș, să-l ameninți. Cu puternicul, trebue să lupți și... uneori te-ar putea birui!

Dar un copil?

Este așa de ușor să operezi pe o minte fragedă, fără putere de rezistență și discernământ.

Ei ciopârtesc și dau la o parte tot ce e bun, sănătos, și infectează mintea neștiutoare. Atunci sunt mulțumiți — fiindcă lucrează pe teren sigur, prielnic lor.

In școli și în organizațiile în care copilul e luat de mic, i se injecteaza a b i l, otrava comunistă.

Tot ce știe "de acasă", de la părinți și aceștia din străbuni — este înlăturat sistematic di mintea și sufletul lui.

Dragostea creștină pentru aproapele său, este înlocuită cu ura de clase.

Delatarea și invidia sunt propovăduite în fiece minut.

Nu i se mai insuflă copilului dragostea de Neam — el nu cunoaște sublimul înțeles al cuvântului "Patrie".

Este în schimb învățat să admire și să creadă în tot ceeace vine dela răsărit.

Marii noștri Domnitori, buni și năprasnici totdeodată, eroii noștri, toate acele figuri mărețe care ne-au legănat, încântat, îmbărbatat și însoțit în primii pași în viață, sunt necunoscute copiilor din Țara de azi.

In schimb sunt glorificate figurile lui Marx — Lenin și Stalin.

Limba e slavizată, esența noastră însăși este trecută prin ciurul transformator bolșevic.

Suntem de nerecunoscut!

— Minciuni se împrăștie și de pe catedrele școlilor din Rusia, dar cel puțin atunci când li se spune copiilor de acolo că tot ce e bun și de seamă în lume, e rusesc, li se desvoltă orgoliul național. De la ei pleacă cele mai importante descoperiri — la ei sunt cei mai mari savanți, artiștii cei mai de seamă, oamenii cei mai deștepți.

Iși scaldă copii în baia propriilor lor minciuni — îi privește!

Ne închipuim durerea părinților care asistă neputincioși la acest proces de desnaționalizare.

Nu pot spune copilului care e adevarul.

Nu-i pot spune că în propia lui Țară, este mințit înșelat și furat, din porunca unor străini.

Nu-i pot spune nimic.

Istoviți de munca voită ori nevoită, sărăciți, flămânzi și desbrăcați, frânți după ore nesfârșite de "coadă" pentru obținerea unui pumn de făină sau malaiu, vin seara acasă, lăsându-și în prag — praful și noroiul vieții de afară.

Ar avea nevoe atunci de o destindere generală, a mușchilor și a nervilor. Ar fi însfârșit momentul sa vorbească așa cum vor, să se roage pentru cine vor și să-și amintească de cine vor.

Dar nici între ei nu pot vorbi. Trebue să se ferească și să se prefacă.

In nevinovăția și frăgezimea vârstei lui, copilul convertit într'un mic agent inconștient, poate lua cu el vorba din casă și o poate duce în s t r a d ă sau la școală.

Se știe ce ar urma!

Astfel, părinții, cu gura legată, văd cum pe zi ce trece prăpastia dintre ce știu ei și ce învață copiii, se face mai mare. Dacă tatăl, fugărit, a trebuit să plece în lume — copilului nu i se poate vorbi de el, nu i se poate întreține nici cea mai elementară flacără de dragoste — de frica de a atrage urgia asupra familiei întregi.

Nici surorii nu i se poate vorbi de frate — nici nepotului, de unchiu.

Va trece coșmarul.

Și va veni ziua când, întorși acasă, ne vom vedea huliți sau ocoliți de ai noștri — de cei pe care i-am dorit în zilele de pribegie și visat în nopțile de nesomn.

Va fi atunci nevoie de o muncă fără odihnă — de o dragoste fără margini — și mai ales de ajutorul Tău, Doamne, ca să aducem pe drumul cel drept oile rătăcite.

Iar până atunci numai Tu, Doamne, poți să îi luminezi!

ZIZI GHENEA

IN TIMP SI IN SPATIU

Evenimentele internaționale care au reținut in deosebi atenția mondială in luna Ianuarie au fost conferința Truman-Churchill și agravarea conflictelor occidentalilor cu lumea arabă.

S'au făcut multiple supoziții asupra speranțelor nutrite de dl. Churchill in legătură cu voiajul său in Statele Unite și Canada, poate nu toate au fost adevărate dar printre cele oarecum cunoscute și care nu s'au indeplinit, cităm veleitatea de a repune Marea Britanie in raporturile sale cu Statele Unite intr'un plan de egalitate totală și in tot cazul intr'o poziție privilegiata față de celelalte state europeene.

Atitudinea e s t e consecuentă cu poziția adoptată față de armata europeană și față de ideia unității europeene. Anglia promite tot sprijinul, declară că privește cu toată simpatia aceste obiective dar că nu s'ar putea integra lor, ea fiind mai apropiată de Commonwealth decât de Europa. Aceste rezerve nu incânta pe nordamericani ei dorind să vadă și cât mai curând constituirea armatei europeene și perspective favorabile "colaborării europeene".

Totuși batrânul leader conservator nu s'a intors fără rezultate. El a făcut doar promisiuni, pentru ipoteza in care — incheindu-se un armistițiu in Corea — comuniștii l-ar viola, pentru ipoteza unui atac impotriva Formosei și asupra necesității de a se opri orice noui atacuri comuniste in Indochina și in special cu Malasia. Din Malasia scot englezii staniul pe care l-au promis Statelor Unite (circa 20 mii de tone) le-au mai promis și 25.000 tone de alumium urmând a primi in schimb din Statele Unite 1.000.000 de tone de oțel. In timpul acestor semi succese din Washington, Statele Unite sunt plictisite de neajungerea la un acord in Corea unde comuniștii aplică o tactica dilatorie căreia americanii n'au ce să ii opuna, iar Marea Britanie este și mai plictisită de caracterul conflictului cu Egiptul.

Dacă a fost fericită ideia demonstrații de forță pe care a făcut-o generalul Erskine dispunând atacarea cartierului general al poliției la Ismailia o vom vedea mai târziu. Noi continuăm sa subliniem primejdia u n u i amestec direct al Kremlinului.

Paralel cu revendicările egiptene, au imbrăcat caracter de gravitate mișcările naționaliste antifranceze din Tunis.

Franța care ca și Belgia a suferit in cursul lunei Ianuarie o schimbare de guvern are de rezolvat acest grav conflict și nu credem că incepând prin a aresta pe fruntașii naționaliști ai Tunisului au procedat cuminte.

Generalul Franco, văzând ce se petrece in nordul Africei și dorind de a evita Spaniei un nou războiu r i f f a n, n'a așteptat răscoale ci a convenit din proprie inițiativă modificarea statutului califatului din Tetuan asigurându-și prietenia fruntașului naționalist Abd el Malek Torres.

Se pare deasemenea că s'ar fi decis generalisimul Franco sa cedeze baze navale și aeriene americanilor in schimbul creditelor și a inarmarilor.

Incă o nota simpatică nouă din partea regimului Franco!

In timp ce toate mărimile politice ale lumii occidentale vorbesc de barajuri defensive, de stăvilirea expansiunii comuniste, de apărarea europei libere, dl. Martin Artajo ministrul de externe, susține că este o datorie a lumii creștine să salveze din robie popoarele stăpânite de Rusia și că sunt insuficiente obiectivele Pactului Atlantic, mărginite la păstrarea statului quo și impiedecarea de noui agresiuni impotriva țărilor libere.

In alta ordine de idei, generalul Eisenhower, acceptând să i se pună candidatura la alegerile presidențiale intră in arena politica și observatorii politici prevăd că va intâlni o dârză opoziție si că insuși președintele Truman ii pregătește o surpriză.

Și in timp ce din Japonia și până in Germania se mizează pe un concurs cât mai eficient al forțelor anticomuniste in pregătirile menite zice-se „să salveze pacea", Italia care are un partid comunist periculos de puternic, votează o lege pentru represesiunea neofascismului! Bucuria este a comuniștilor cari in interpretarea democratică a legiuitorului italian nu provoacă luarea de măsuri similare.

Și cu toate acestea procesul de trezire, de prevedere, de ințelegere inăuntrul lumii anticomuniste e in curs de desvoltare.

1 Februarie 1952.

R. G.

SECATURILE

DIN depărtare nu indrăznim să judecăm pe acele zeci de mii de oameni sărmani, care in fața alternativei de a-și privi familia cum moare de foame și de a lua drumul pușcăriilor și al șantierelor de munca silnică sau de a își frânge șira spinării și a se inrola in rândurile comuniste salvând o mizerabilă leafă dar ascunzându-și cu discreție infrângerea și făcând binele unde pot, au ales pe cea de a doua.

Mâine colegii lor, vecinii lor, cei ce au fost ajutați sau loviți de ei se vor pronunța. Și credem că se va cere multă ințelegere și multă indulgență.

Pentru cei ce au aspirat in mod public sau au și deținut posturi de relief, criteriul de judecată va fi mai aspru.

Noblesse oblige! Și de la un șef de organizație politică județeană la un ministru și până la un rege in imprejurări ca cele actuale, obligațiile, dublate de riscuri, merg crescând.

Nu ne referim insă acum nici la personagiile deținătoare de răspunderi s u b trecutele regimuri.

Vorbim de secături.

Ați cunoscut cu toții dar nu toți ați disprețuit pe vremuri, urita faună a inutililor, deprinși să se "invârtească" si să trăiască bine, din expediente, din lefuri de la Stat pentru funcții neprestate sau din fondurile ordinei publice. Sunt cei cu scutirile de armată, cei care in războiu nu vedeau frontul, cari figurau pe listele de salariați ca maturatori de stradă deși își făceau veacul la Melody sau la Capșa. Sunt cei care acaparau 4-5 lefuri și nu munceau pentru niciuna. Sunt cei care își luau examenele universitare cu bilețele iar după chinuita obținere a unei licențe, mai ales dacă erau și "fils à papa", își incepeau automat vertiginoasa carieră intrând șef de cabinet la papa sau la vreun voluminos conu Costica sau conu Mitică, liberal sau țărănist. La următoarea guvernare a partidului erau prefecți sau deputați și la a treia așteptau subsecretariatele de stat și presidențiile de mari consilii de administrație. Căpătaseră experiență, trecut politic, adunaseră bani și își ascundeau goliciunea din c a p și din suflet cu gomă și stofe englezești.

Aceasta era și a rămas fauna secăturilor.

Instalarea moscoviților in ţară deși făcută prin actul istoric de care papa, conu Costică sau conu Mitică n'au f o s t tocmai străini le-a frânt ascensiunea politică "la vechime". Ba chiar le-a pus in pericol libertatea fiindcă fuseseră, mon cher, marcanți in partid. Atunci ei find "abili", ș-au vândut șefii și părinții și s'au adaptat.

N'au urmat exemplul de inaltă ținută a unui Iuliu Maniu, Ilie Lazăr sau Brătianu. Nu s'au dus nici in munți unde ar fi avut incă ultima ocazie de reabilitare. Și nu s'au mulțumit nici să se strecoare muncind ca șoferi, tâmplari sau zidari.

Secăturile au vrut sa trăiască bine și fără efort chiar și in R. P. R. Și au isbutit. Dar cu ce preț!

Iată un singur exemplu ales nu pentru importanța eroului ci ca simpla mostră. E vobra de "Nicusor" Chirculescu. Băiatul tatii, pomădat, pudrat cu monoclu și ghetre albe era totuși un excelent pianist. El nu s'a gândit să-și câștige azi pâinea cântând in vreo orchestră oarecare sau s să-și plaseze compozițiile prin alții.

Nicușor Kirculescu prezintă referate la „Săptămâna Muzicii Românești" ținută cu mare pompă la București. Cităm din "referatul" lui: "Muzica ușoară este unul din genurile muzicale pe care burghezia l-a speculat in mod deosebit, ca pe un instrument de otrăvire a conștiintei masselor, de propagarea a imoralitații, trivialității, a josniciei vieții burgheze". sau "Odata cu doborirea regimului burghezo moșieresc, in țară noastră s'au creat condiții pentru desvoltarea unei creații muzicale, p u s e in slujba poporului".

Daca individul reușea să treacă frontiera ne-ar fi sfidat de pe fotoliile Comitetelor și ar fi incasat dollarii dela organisme de rezistența subvenționată. Iar dacă n'ar fi survenit succesiunea de evenimente tragice cunoscute și viata din România și-ar fi urmat cursul fără răsboaie cei de speța lui s'ar fi lăfăit in "Josnicia vieții burgheze" aspirând la demnități in stat și..... obținândule.

Ei bine, mâine, astfel de secături n'au să se mai invârtească!

V. TEPEȘ

UN PROFET AL STATELOR UNITE

PE MARGINEA CARTII „THE FORRESTAL DIARIES„ (I.)

CU o unanimitate impresionantă toti Romanii au devenit proamericani.

Această dorintă de colaboorare, această speranta unică in fortele americane si in vointa americană de a sterge impilarea din lume, nu implică —si nu trebuie să implice— o obnubilare totală a spiritului nostru critic si o achiesare fără rezerve la "way of life" —ul american.

Totusi considerăm, că nu ne incumba nouă criticarea mentalitătii yankee despre vieată, nici a manierii lor de a stabili scările de valori. Singurul domeniu in care ne credem indreptătiti să spunem o vorbă, este domeniul in care suntem invitati si in care dorim să colaborăm cu Americanii: cel politic. Si si aici dreptul nostru nu merge până la repudierea incălcărilor democratiei, a gangsterismului, a traficului de stupefiante sau de influentă, a "imperialismului", etc., aceste sabloane cam uzate ale criticii antiamericane. Dreptul nostru se limitează la afirmarea că, dintre Americani, preferăm pe anticomunisti celor care au lucrat mână in mână cu Stalin, pe clar văzători acelor care, orbiti de pasiune, au deschis larg portile hoardelor bolsevice, pe realisti, sangerosilor "idealisti" din fruntea finantelor si a "anumitei" presa dispusi —numai pentru a-si satisface nevoia lor de răsbunare impotriva unui pumn de criminali nazisti— a pune foc intregei Europe. Dacă nu ne ne recunoastem dreptul de a ne manifesta tristetea că astazi atatia din consilierii Presedintelui sunt incă acuzati de stalinofilie, credem ca nu ni se poate impune obligatia de a ne ascunde bucuria fată de actiunea unor oameni ca Mac Arthur, Eisenhower, Marshall, Lovett, Burnham si altii. Pentrucă felul lor de a vedea se apropie pe zi ce trece de propriile noastre conceptii (intamplator invariabile, de trei decenii), si pentruca ridicarea loor la posturile de comandă ni se pare a fi sansa cea mai sigură ca Statele Unite sa castige rasboiul ce va trebui sa ducă si că, subsecvent, Romania să-si recupereze libertătile pierdute.

In acest sens revelatiile cuprinse in "Jurnalul" lui Forrestal, fostul ministru de rasboiu al Statelor Unite, sunt de o importanta covarsitoare.

Forrestal a fost un precursor al acestei Americi indispensabile.

Impotriva lui Roosevelt, impotriva intregului cabinet, impotriva presei, Forrestal a dus o luptă titanică contra tuturor masurilor yankee care tindeau a intări Rusia si a slăbi, prin comparatie, Statele Unite.

Nu a fost niciodată germanofil, dar, ca bun american, intelegând enormitatea si iminenta pericolului rus, s'a opus realizarii planului Morgenthau. Notează textual in jurnalul sau intim (publicat de altfel impotriva vointei lui): "Este evident ca poporul american nu va putea suporta crimele in masa comise de Germania, dar nici nu va tolera reducerea in sclavie si devastarea industrială a acestei tări. Daca planul Morgenthau s'ar traduce in fapt, am dis truge principala rezistentă contra Rusiei".

Si cu o intuitie politică putin comună la Americanii de atunci (1942) continuă: "Este o prostie să credem că 80 de milioane de Germani, vigurosi si muncitori, nu se vor uni cu Rusia dacă vor vedea ca nu mai le ramane nici o sansă de a putea trăi ca oameni liberi".

Hopkins, prietenul lui Stalin, era in vesnic antagonism cu Forrestal. "Nu este vorba, Domnule Hopkins, numai de Rusia, ca natiune, ci de o revolutie in mers. O revolutie care tinde să se reverse peste frontierele rusesti, să impileze si să distrugă celelalte natiuni". Observatie la care Hopkins a raspuns cu o superba suficienta: "Nimeni nu poate impiedica anumite tari să adopte marxismul".

Pentru dl Hopkins, ca pentru multi Americani apartinând acelei Americi pe care nu o putem iubi, pentrucă este opacă, absentă, ignorantă, ocuparea României de către Armata Rosie si canaliile sanghinare ce au insotit-o nu era altceva decât o "adoptare a marxismului", chestiune puramente internă, pe care Americanii, asa de respectuosi ai principiului de autodeterminare, nu aveau cum să o impiedice: era o chestiune de gust a Românilor. Dacă le place lor să devina comunisti, cum să-i impiedici?

Cu cât mai aproape de realitati replica plină de bun simt a lui Forrestal: "Aceasta adoptare a marxismului de către tările mici nu se va intampla decât când America, slabită, va accepta orice fel de tranzactie cu Rusia". Ministrul de Rasboi al Statelor Unite isi dadea deci bine seama că, de bună voie, tarile respective nu aveau să "adopte" niciodata marxismul. Că numai forta brutala a Rusiei, deslăntuită de nepriceperea sau slăbiciunea americană, puteau face posibilă aceasta violare.

Nenorocirea a făcut ca Statele Unite, fără a fi slabite, au cedat, mai mult, au... oferit Rusilor aceste tări pe care Stalin nici nu indrasnise să le ceara.

Cu tot atat de mare inversunare ca la comunizarea României, a Poloniei, etc. s'a opus Forrestal la debarcarea in Franta. Când clanul prorus l-a convins pe Roosevelt (care in aceasta directie se lasa asa de usor convins) că debarcarea nu trebuie făcuta in Balcani, cum reclamau Churchill si propriul ministru de Răsboi american, ci in Normandia, Forrestal, văzând mai departe in viitor decât miopii ce-l inconjurau, a incercat cel putin să o intarzie. Ca bun american, ceiace urmarea el era câstigarea răsboiului si a pacii. Consilierii lui Roosevelt urmăreau insa altceva: distrugerea Germaniei, cu orice pret, chiar cu pretul pierderii pacii. Forrestal era un om politic, adversarii lui niste fanatici deslantuiti si iresponsabili. Confundând pe Hitler cu Germanii, pentru secole.

In van ii conjura Forrestal: "Golul pe care-l veti lăsa in Europa Centrala, prin distrugerea Germaniei, in Orient, prin distrugerea Japoniei, va fi inevitabil ocupat de catre Soviete". Degeaba implora renuntarea la "capitualrea fara conditii", nu de dragul Germaniei, ci de teama Rusiei: nu a fost ascultat.

Nici mai tarziu, dupa armistitiu, când s'a opus cu energie dezarmării americane, nu a fost ascultat.

Prietenii delirantii ai Rusiei au impus-o, pe un ritm ametitor. Lui Forrestal nu-i mai rămâne decât sa inregistreze, profetic: "Graba cu care Statele Unite dezarmeaza, va fi cea mai costisitoare economie pe care o vom fi făcut".

Degeaba, in 1946, caută sprijinul lui Marshall si al lui Eisenhower. Exigentele electorale sunt mai puternice. Truman vrea să iasă birultor si cursa dezarmarii i se pare a fi platforma sea mai sigură pentru a castiga voturile unei opinii publice "lucrată" deja de marea presă in sensul unei intelegeri rusoamericană cu orice pret (cu orice pret pentru Statele Unite, care deja incep să plateasca).

(FINALUL IN NUM. URM.)

„Reprezentantii," la lucru

Cotidianul "Clarin" din Buenos Aires, (No. 2280 din 6 februarie 1952) publică o cronică a corespondentului său din Londra, J. Miquelarena, datată 1 Februarie, asupra congresului internaţional ţinut la Albert Hall de reprezentanţii ţărilor ocupate din centrul şi Estul Europei.

Noi auzisem de voiajul dnilor Gafencu si Vişoianu la Londra, dar am fi rămas proşti, neinformaţi, dacă nu citeam cronica dlui Miquelarena.

Ascultaţi, exilaţi români, in ce au constat lucrările congresului la care aţi fost "reprezentaţi":

"Este vorba de un organism senin, inţelegător, civilizat şi atât de democratic incât ambiţia sa consistă in a făuri treptat un program comun de reconstrucţie economică, de reeducare civică şi politică şi de ajutor reciproc, necesar pentru a fi iniţia imediat-după ce "mai târziu sau mai curând se va retrage Rusia din propria ei voinţă şi din spirit de inţelegere din ţările astăzi invadate şi oprimate de trupele ei".

"Să lucrăm — este deviza — pentru patriile noastre in aşteptarea terminării opresiunii care se va produce intr'o zi printr'o evolutie normală". "Fără răscoale, fără agresiuni care să intrerupă şi sângereze acest ciclu evolutiv".

Si mai adaugă autorul: Este uşor de inţeles lipsa de entuziasm a exilaţilor din estul si centrul Europei pentru această sarcină de aşteptare filosofică până când Kremlinul se va decide, poate după câteva centenare, sa răsplătească o răbdare atât de delicată şi de democratică cu un uşor gest de libertate pietenească. Mai spune cronicarul că un tineret inflăcărat, folosind condiţiile acustice ale sălii a aruncat o seamă de insulte "mesei" in jurul căreia trona areopagul contemporizatorilor si al prudenţilor si că unica incheiere adoptată de congres a fost că "libertatea ca şi pacea este indivizibilă şi nici o perdea fer nu poate separa unitatea esenţială a estului cu vestul Europei".

Nu găsiţi miscătoare, iubiţi cititori, laborioasa activitate a „reprezentanţilor" Dvstră,!

REVISTA PRESEI

VOLTAIRE: Je ne partage pas votre opinion mais je donnerais ma vie pour défendre votre droit de l'exprimer.

Destin, Nr. 2.

In articolul de fond, profund și substantial, directorul revistei, dl G. Uscătescu, atacă problema fundamentală a vieţii noastre naționale: aceia a Statului. Raliindu-se la opinia occidentală, după care "notiunea de Stat reprezintă o formă de cultură dintre cele mai remarcabile", editorialistul repudiaza succesiv conceptiile kantiană, marxistă și kelseniană, pentru a degaja, impreuna cu Hermann Keller, teoria Statului ca formă de vieata umano-sociala. Studiind raporturile dintre Stat si națiune, Stat și societate, Stat și politică, autorul ajunge — după sugestii pe cât de originale, pe atât de fecunde — la concluzia ca noul Stat românesc, acela pe care va trebui să-l instaurăm după inevitabila prăbusire a monstruiui sovietic, va fi:

1º Expresia unităţii noastre nationale (Stat national si creștin, stabilit intre granițele noastre istorice).

2º Expresia unei conștiinte politice, emanată ea insăși de la o clasă politică, ELITA a românismului. Această conștiință politică făuritoare de elite si purtătoare de Stat, trebuie restabilită printr'o adevarată revolutie spirituală.

Restul revistei — pe care fără exagerare o putem considera ca fiind cea mai inaltă expresie a intelectualitătii românesti in exil — aduce prețioase contribuții in legatură cu **"Fundamentele Sudestului european"** (I.D. C.-Coterlan), **"Boerii Români"** (Aurel Răuță), **"Rusia: Omul, Istoria, Cultura"** (C.L.-Popovici) si Cernăuţii lui Eminescu (Grigore Nandris). Mentiuni particulare merită studiul dlui Pamfil Seicaru (**"Politica aistorică"**) si elegantele **"Premise ale unui revizionism românesc"** de Vintilă Horia.

Romania, Anul IV, Nr. 1 si 2.

Care, in editorialul numălui pe Ianuarie, intitulat maurassian **"Tot ce-i românesc e al nostru!"**, imbrățișeză **"intr'o egală dragoste"** pe toti Românii, dela Rege la Pamfil Seicaru, dela Generalul Rădescu la dl Vallimarescu.

Găsim in acelasi număr o călduroasă si amplă prezentare a Doctorului Toculescu, industrias si principalul sustinător al confratelui nostru, precum si o violentă executare a dlui Economu, nefericitul reprezentant al Comitetului, la Rio. Numai de n'ar apare, după 2-3 luni, ceva retractări !

Numarul pe Februarie se amuză să ne ințepe, pe motiv că am fi prea... democrați, gest pe care-l trecem cu vederea, de dragul excelentului articol a dlui I. Seceleanu **"Hagi Tudose in exil"** in care multi din bogătașii nostri ce-au ales libertatea și-ar putea descoperi portretul in mărime naturală.

Vestitorul, Anul IV, Nr. 23.

In număr indoit de pagini gazeta dela Salzburg publică printre altele

1. **Cronica literara a anului 1951.**

2. **Bilantul politicei internationale.**

3. **Anul doctrinar**

4. **Anul politic 1951,** in care se face o extrem de importantă și amplă prezentare a forțelor politice ale exilului. Sunt aceste forțe: Comitetul National (compus din trei persoane: dnii Visoianu, Creteanu si Fondul National), Liga Românilor Liberi de sub presedentia dlui General Rădescu si Legionarii.

Comitetul și-a pierdut considerabil din posibilităţi prin demisiunea dlui General Rădescu si prin retagerea colaborării partidelor, pierderi pe care numai in parte le compenseaza sprijinul regal si detinerea Fondului. Liga pornită promițător sub egida Generalului Rădescu, suferă de lipsă de omogenitate. Se compune intr'adevăr din foști carliști, foști antonescieni si rădesceni, intre care intelegerea nu poate fi de lungă durată. (Dela publicarea articolului s'au si petrecut anumite "acte de indisciplina" care nu augureaza bine viitorul grupării.

Indreptar, Anul II, Nr. 1.

Revenind asupra problemelor de cultură românească, dl Mircea Eliade arată că sunt mai utile culturii românesti realizarile culturale autentice, indiferent de temele tratate, decât pseudo-realizările cu teme naționale. Subscriem integral la concluziile acestui strălucit reprezentant al culturii noastre in străinatate.

Retinem, dintr'un articol al dlui I. Ratiu, fraza: **"Pentru a arată suferintele Tării si pentru afirma drepturile poporului român, toate energiile si toti oamenii de talent, pe care ii avem, trebuesc utilizați".**

CRONICA LITERARA

»IPHIGENIA« de MIRCEA ELIADE

»ANALIZA CUVANTULUI DOR« de STEFAN BACIU

Editura "Cartea Pribegiei" își ține cuvântul, în ciuda tuturor greutăților: cel puțin o carte pe lună. In ajunul Crăciunului au fost puse în vânzare la Buenos Aires și au plecat în lumea întreagă alte două cărți mimeografate. Prezentarea lor tehnică e tot mai bună și greșelile de tipar au dispărut. E o plăcere să ții în mână aceste cărți albe și curate, create, de în atât de grele condiții; dar e plăcere și mai mare să le citești...

"IPHIGENIA" e fără îndoială cea mai importantă lucrare publicată până acum de editura dela Valle Hermoso. O dramă ce va rămâne în istoria literaturii românești alături, sau poate chiar mai presus, de cele mai fericite creații ale genului. . . .

Drama a fost scrisă în 1939. Tulburat de jertfirea viaţii atâtor tineri din generația sa, — jertfă așteptată și, potențial, liber consimțită de acești prieteni ai săi — Mircea Eliade și-a pus în "Iphigenia" problema sensului jertfei în sine. Și a rezolvit-o — filosofic, poetic și dramatic — cu o adâncime de gândire, cu o intensitate de simțire și cu o putere de expresie pe care nu am mai întâlnit-o în acest grad în niciuna din operele sale literare.

Pe scena Teatrului Național din București, succesul a fost neobișnuit. Dar și mai neobișnuit e faptul că drama lui Mircea Eliade nu pierde nimic din intensitatea ei atunci când e numai citită.

Implinirei rostului ei de femee prin nunta cu Achile — de care era îndrăgostită — Iphigenia preferă împlinirea mai deplină a jertfei ei pe rug, jertfă cerută de marile rosturi ale neamului ei. Toți din jur, — și cei care o împing la jertfă, și cei care ar vrea s'o scape folosind forța — rămân străini de înțelesul adânc al hotărârei fiicei de rege. O durere mai mult, de care nu sunt niciodată scutiți cei gata de jertfă: eri... astăzi... mâine.

Pentru aceștia însă, pentru acei ce văd o împlinire în jertfa vieții lor pentru un țel ce-i depășește, și nu o nenorocire, cartea lui Mircea Eliade va fi un nou izvor de putere. Ii va ajuta în ceasul cel mare să fie senini, împăcați, mulțumiți; îi va ajuta să se înțeleagă mai bine pe ei înșăși. Cu cei bucurie ar fi citit cartea aceasta Corneliu Codreanu!

Volumul de poeme al lui Ștefan Baciu, "ANALIZA CUVANTULUI DOR" pare oglinda spirituală a unei întregi serii de tineri scriitori din generația sa. Urmăriți de dorința de a se singulariza, de a rămâne cu totul înafara impului și a spațiului, alergând — cu prețul oricăror impurități și artificialități — după "poezia pură", ei au fost azi siliți de bătaia vremurilor să fie sinceri cu ei înșăși, să părăsească atitudinile împrumutate, și să-și caute inspirația în tot ce-i mai adevărat în sufletele lor.

Dela jocurile reci de cuvinte și imaginile căutate din poemul "Călătorie interplanetarară", cu care Ștefan Baciu își începe volumul, și până la "Analiza cuvântului dor", cu care îl sfârșește, poetul a străbătut un drum lung și greu, în care fiecare poem e o piatra miliară; dar un drum rodnic.

Acel care scria — probabil în 1939 — călătorind prin stele: "Iar noi, veghiați de astre și sfinți în debandadă. Pe axul lumei noastre vom frige găinușa. Și-apoi, cu-o mantă rece de glorie sau zăpadă. Ne vom uita în zare, cum lumea-nchide ușa".

Scrie zece ani mai târziu, pribeag la Rio:

"Am văzut zâmbetul Mona Lisei la Luvru..... Și mi-e dor de ciobănașul lui Grigorescu. Măcar pe-o reclamă de ciocolată. La un col colț de stradă în București".

E drumul la Canossa, e pedeapsa, dar în acelaș timp și darul venit de sus, celora ce nu voiau să știe nimic nici de țară, nici de neam, nici de omenie... ci numai și numai de poesia "pură". Și e o mare bucurie să vezi un poet întâlnidu-se — pentru întâia oară poate — cu sufletul lui cel adevărat.

CRITICUS

SUB CERUL ARGENTINEI

Cibernologie.

Așa se va numi o nouă știință, un nou sistem de organizare statală conceput de unul din miniștrii in funcțiune din actualul guvern al Argentinei.

In comisia de cercetări și de elaborare a acestei noui discipline, lucrează și patru compatrioți: dnii min. Cuțarida, doctor Gerard Cioc, Vintilă Horia și Serban Popp.

S'a inmulțit colonia română.

Aflăm că doamna și domnul Vintilă Horia și-au sporit familia cu... o fetiță. Le prezentăm tuturor trei cele mai bune urări de fericire.

*

Revista "El Hogar" publică in numărul din 25 Ianuarie un articol semnat Pat Leroy comentând dramatică fugă din țară, in 1947, a d-lui comandor Mircea Stratilescu, care din 1948 trăește in Argentina.

Autorul articolului in demonstrația tezei că multi români au fost mult timp indreptațiți să creadă intr'o posibilă convivență a poporului nostru cu Rușii publică o fotografie in care generalul Susaicoff aprinde tigara Regelui Mihai.

Oare astfel de gesturi au putut influența și pe oamenii politici români?

De la "Cartea Pribegiei".—

Editura Cartea Pribegiei ne roagă să aducem la cunoștinta cititorilor nostri că la inceputul lunei Martie vor apare: "Amintiri in uniformă., de Mihai Niculescu, volum editat de "Cartea Pribeigiei" si tipărit de un român in insulele Canare, și "Nostalgie", album conținând z e c e cântece de I. N. Manzatti — note muzicale pentru voce și piano cu text românesc si străin (imprimat de casa de muzică Julio Korn).

Deasemeni adresează prin intermediul nostru și un apel persoanelor care au primit primele volume ale editurei și le-au reținut, să ii achite costul, permițându-i numai in felul acesta să facă față cheltuielilor necesare apariției nouilor cărți.

POSTA REDACTIEI

Dl. G. T. ne trimite din Paris un abonament și ne scrie că ii place publicația cu o rezervă... "incepeți ca și alt confrate al Dumneavoastră să suferiți de egocentrism ... ar fi păcat să vă specializați și dumneavoastră in autolăudare...

Ii mulțumim pentru observație ca și pentru abonament. Vom ține cont de ea dar ținem să ii explicăm că nu din dorința de "autolăudare" publicăm o serie de lămuriri asupra noastră ci din necesitatea de a preciza pentru o mulțime de cititori cari au cunoscut principiile și trecutul legionar precum și... unele realizări legionare numai prin deformarea pătimașe a dușmanilor. In trecut am câștigat mulți prieteni printre cei ce ne-au urât inainte de a ne cunoaște și de a căuta să ne ințeleagă.

Dl. I. din Buenos Aires, ne roagă să precizăm cum vedem noi prin "Insemnări" posibilitatea "unui constructiv schimb de de idei asupra celor de mâine".

Ii răspundem cu p l a c e r e: foarte simplu suntem gata să publicăm sub semnătură, orice colaborare — chiar opusă ideilor noastre — dacă este prezentată obiectiv și fără invectice (de o extindere potrivită cu spațiul de care dispunem).

"Schimbul de idei" ar fi și mai "constructiv" dacă s'ar intemela pe idei deja enunțate in coloanele noastre, acceptăm insă și sugestii noui in orice moment.

Din cele câteva sute de exemplare din numerile 1, 2 și 3 din "Insemnări", trimise Românilor din Argentina, foarte puține neau fost inapoiate fiind mutați destinatarii și un singur exemplar refuzat de destinatar.

Suntem deci indreptățiți să rugăm pe cei ce le-au reținut si rețin și prezentul exemplar (al patrulea) să ne remită costul abonamentului.

Insemnări Nr. 4 Februarie 1952

"Insemnări" se găsește de vânzare la Buenos Aires in următoarele librării:

—Goethe: Corrientes 366.

—Atlántida: Florida 643.

—Mesterul Manole: Canning 1358.

Si la chioscurile:

—Alem esquina Corrientes.

—San Martín esq. Diagonal.

—Subteran statia Corrientes-Carlos Pellegrini.

Redacția "Insemnări" (Apuntes) calle Juncal 3423, planta baja A.

Administrația: D. Nicolau, calle Zanartu 762, Dto. 1.

Trimiteri de abonamente se primesc pe adresa administrației.

Reg. Propr. Intel. 371931.

Artes Gráficas Pannonia, Caseros 3348, Olivos.

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

Carti ce vor apare in 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).

D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).

Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).

Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).

Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).

Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).

C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (orig. in romaneste).

Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).

Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)

Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).

Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**

J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).

Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).

Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).

Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire).

Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila Horia. — Patru volume scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.

J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).

Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).

Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR:

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**

Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

Adresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso,** Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.–
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.3
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.1
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.4
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.

